

Spørsmålet om bønn

Lyttet Gud virkelig når Xóchitl ba?

Av Xóchitl Bott Rivera
(Basert på en sann historie)

Denne historien fant sted i USA.

Xóchitl lå i køyesengen og så opp på Xsengen over henne. Familien hennes hadde nettopp holdt familiebønn, og det var på tide å sove. Hun hadde ikke holdt sin egen kveldsbønn ennå.

Hvorfor trenger vi å be? undret hun. Familien hennes sa alltid det samme, som å takke Gud og be ham om gode drømmer. Ble bønnene deres virkelig besvart? Noen ganger hadde hun uansett fortsatt vonde drømmer.

Hva ville skje hvis hun sluttet å be? Klar til å teste sin nye idé, snudde hun seg over på siden og sovnet.

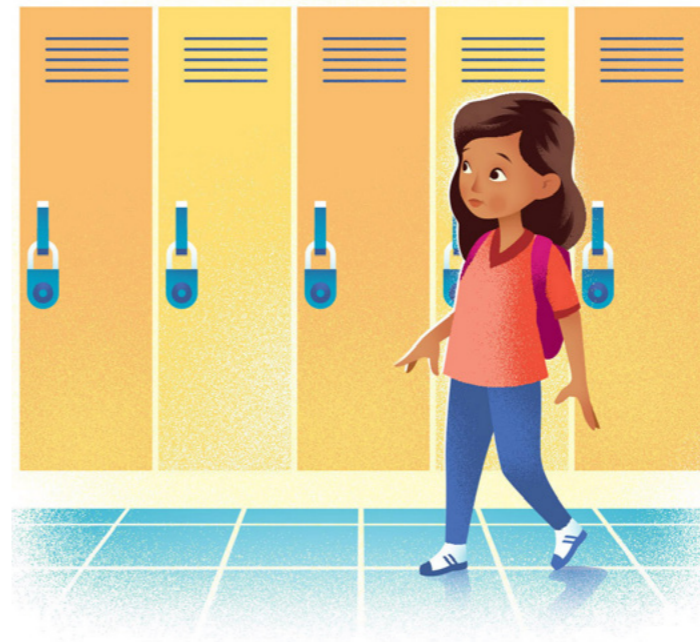
De neste dagene ba ikke Xóchitl. Så ble dagene til uker. Ingenting hadde egentlig forandret seg. Hun følte seg ikke så annerledes.

Hun fullførte resten av skoleåret og snart var det sommer. Xóchitl hadde det gøy med svømmetimer og leke med hundene sine. Hun møtte søskenbarna sine på en stor familiesammenkomst.

Hver kveld ble hun med familien for å be. Men hun ba fortsatt ikke på egenhånd.

Snart var sommerferien slutt, og Xóchitl begynte å gjøre seg klar til skolen. Men hun gledet seg ikke i det hele tatt. Noen dager før skolen begynte, møtte hun sin nye lærer, fant skapet sitt og fikk en ny ryggsekk. Hver gang hun tenkte på å gå på skolen, følte hun seg dårlig. Hver dag ble følelsene verre.

En kveld lå hun våken i sengen og tenkte på skolen. *Jeg vil ikke dra dit. Det er skummelt*, tenkte hun. Så husket hun hva foreldrene hennes hadde lært henne om

bønn. De sa at hun kunne be hvor som helst, og at hun kunne be om hjelp og trygghet.

Xóchitl knelte ned ved siden av sengen og trakk pusten dypt. For første gang på flere måneder holdt hun sin egen bønn. Hun ba til vår himmelske Fader. Hun takket ham og ba ham om gode drømmer, akkurat slik de gjorde i familiebønner. Da hun var ferdig, følte hun seg ikke så veldig annerledes innvendig.

Neste kveld prøvde hun igjen. Og enda en gang. Hun ba vår himmelske Fader velsigne profeten og familien hennes. Snart fortalte hun Gud hva hun følte og håpet på, på den nye skolen.

“Himmelske Fader”, sa hun en kveld, “jeg gruer meg til skolen. Jeg får ikke sove. Kan du hjelpe meg å ikke være redd lenger?” Hun følte en sterk følelse av fred rundt seg, nesten som et varmt pledd. Hun visste at det var Den hellige ånd.

Så det er derfor vi ber, tenkte hun. *For å føle vår himmelske Faders kjærlighet*. Det var en fantastisk følelse. I alle de månedene hun ikke ba, hadde hun gått glipp av denne følelsen.

Xóchitl smilte. Hun var fremdeles nervøs for å begynne på skolen, men hun følte seg mye sterkere når hun visste at Gud kunne trøste henne. Hun kunne virkelig be om trøst når som helst, hvor som helst, fordi Gud virkelig lyttet. ●

“Gud hører og besvarer sine barns bønner.”

Eldste Dieter F. Uchtdorf i De tolv apostlers quorum, “Å vente på veien til Damaskus”, *Liahona*, mai 2011, 70.